

ΕΜΙΚΟ JEAN

Μετάφραση ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η αληθινή
ζωή
INS **Mika**

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΙΚΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mika in Real Life*

Συγγραφέας: Emiko Jean

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Πένη Ζεβόλη/Synthesee.com

Επιμέλεια-Διόρθωση: Δημήτρης Αλεξιάκης

© 2022 Emiko Jean και Alloy Entertainment, LLC.

First published in 2022 by HarperCollins Publishers

All rights reserved

© 2024, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-618-232-025-9

ΕΜΙΚΟ JEAN

Η αθηθινή
ζωή
της **Mika**

Μετάφραση Βάσια Τζανακάρη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

*Στη Γιούμι και τον Κένζο,
που με ενέπνευσαν να γράψω αυτό το βιβλίο*

Αγαπημένη μου Πένι,

Έβρεχε τη μέρα που γεννήθηκες. Έξω από τη μαιευτική πτέρυγα ο ουρανός είχε το χρώμα της υγρής στάχτης και μια ταμπέλα έγραφε: ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ. Συγκεντρώθηκα πάνω της όσο έσπρωχνα, γύρω μου άκουγα φωνές, τις νοσοκόμες και τη γιατρό. *Κοντεύεις*, είπε μια νοσοκόμα.

Έτρεμα και έσπρωχνα, ήθελα να τελειώσει. Ένα ουρλιαχτό ξέφυγε από το στόμα μου. Έσπρωξα. Η γιατρός τράβηξε. Και να σε. Να σε. Σε κρατούσαν ψηλά, μέσα σε μια δέσμη εκτυφλωτικού φωτός.

Ακολούθησε τρομερή σιωπή, ένα βασανιστικό δευτερόλεπτο που έμοιαζε με αιωνιότητα. Σαν να αποφάσιζες πώς θα ήταν η είσοδός σου στον κόσμο. Επιτέλους έβγαλες μια φωνή τόσο διαπεραστική, που ακόμα και η γιατρός τη σχολίασε. *Τούτη δω έχει πολλά να πει*, είπε. Κρυφά μέσα μου χάρηκα για τον θυμό στη φωνή σου. Θεώρησα ότι ήταν καλό σημάδι για σένα. Δεν θα σε έκαναν να σωπάσεις εύκολα.

Η γιατρός έκοψε τον ομφάλιο λώρο και άπλωσα τα χέρια να σε πιάσω. Για μια στιγμή ξέχασα ότι δεν ήσουν δική μου και δεν θα σε κρατούσα. Σε έβαλε στην αγκαλιά μου. Εντυπωσιάστηκα από τα μικροσκοπικά σου χεράκια, τα σκούρα μαλλιά σου, το τοξωτό στοματάκι σου, τη μύτη σου που μου θύμιζε ταύρου όταν τρεμόπαιζαν τα ρουθούνια σου. Το σώμα μου είχε έναν σκοπό, κι αυτός ο σκοπός ήσουν εσύ. Με μια ανάσα μόνο διαλύθηκα και φτιάχτηκα ξανά.

Ακολούθησαν θολές αναμνήσεις, ράμματα, καθαρά σεντόνια, κραπάλη φαγητού. Η Χάνα ήταν εκεί. Ήταν εκεί

από την αρχή. Μια νοσοκόμα μάς είχε κοιτάξει, είχε κοιτάξει τα δεκαεννιάχρονα πρόσωπά μας, πόσο τρομακτικά νέες ήμασταν και πλατάγισε τη γλώσσα της. *Είναι μωρά και πάνε και κάνουν μωρά*, είχε πει. Ήταν εύκολο να το ερμηνεύσεις – ανόητα κορίτσια, ανεύθυνα κορίτσια, από εκείνα τα κορίτσια. Είδε τη Χάνα να αντιμετωπίζει τον κατάλογο της υπηρεσίας δωματίου σαν προσωπικό αυτόματο πωλητή, την είδε να σουφρώνει πιατάκια σε σχήμα νεφρού, να γεμίζει τις τσέπες της με σερβιέτες. Αλλά δεν την είδε που με βοήθησε να κάνω ντους όταν πήγα να σηκωθώ και ζαλίστηκα. Δεν με είδε να κλαίω στο μπάνιο μουρμουρίζοντας *συγγνώμη* ξανά και ξανά, ενώ η Χάνα με σαπούνιζε, έπλενε τις μασχάλες μου και με προσοχή ανάμεσα στα πόδια. Και δεν είδε πώς χαμογέλουσε η Χάνα σαν να μην ήταν τίποτα σπουδαίο.

Η κυρία Πίρσον, η υπεύθυνη υιοθεσίας, ήρθε όταν τα μαλλιά μου ήταν ακόμα βρεγμένα. Έβγαλε κάτι χαρτιά από την τσάντα της. Ήταν ήδη συμπληρωμένα. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να υπογράψω. Άκουσα καμπανάκια, αντήχησαν στον διάδρομο του νοσοκομείου. Ένα τραγούδι, το *Breath of Life*, που έπαιζε κάθε φορά που γεννιόταν ένα μωρό. Όταν πήγα να πιάσω τον στύλο, η Χάνα μου έσφιξε το χέρι. *Είσαι σίγουρη*; ρώτησε.

Το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να κουνήσω καταφατικά το κεφάλι. Να ανασαίνω. Γύρισα τις σελίδες και έγραψα το όνομά μου. Αγνόησα τους ήχους που έκανες ενώ κοιμόσουν. Αγνόησα τη μυρωδιά αντισηπτικού που πλημμύριζε το δωμάτιο. Συγκεντρώθηκα στο νέον ροζ βέλος που έδειχνε πού έπρεπε να βάλω την τελευταία μου υπογραφή. Από πάνω ήταν γραμμένη μια φράση με έντονα γράμματα. «**Με την**

παράδοση, το αρχικό πιστοποιητικό γέννησης θα σφραγιστεί και θα εκδοθεί νέο πιστοποιητικό» – με τα ονόματα των θετών γονιών σου.

Υπέγραψα, διέγραψα τον εαυτό μου από τη ζωή σου. Τελείωσε.

Έπειτα σε πήρα αγκαλιά μια τελευταία φορά. Ξετύλιξα τις φασκίες σου, φίλησα ένα ένα και τα δέκα δαχτυλάκια σου, τα δυο μαγουλάκια σου και τη μυτούλα σου, έβαλα την παλάμη μου στο στήθος σου. Ήσουν ζεστή και ένιωσα σαν να με έκαιγες και να μου άφηνες σημάδι. «Συγγνώμη», ψιθύρισα, ζητούσα συγγνώμη για αυτό που ήθελα αλλά δεν μπορούσα να κρατήσω. Σε κράτησα σφιχτά ένα λεπτό ακόμα. Κι ύστερα σε άφησα. Άφησα την κυρία Πίρσον να σε πάρει.

Δεν μπορούσα να βλέπω. Έσκυψα το κεφάλι και γαντζώθηκα από την ανάμνηση της πρώτης φοράς που σε είδα σε έναν υπέρηχο –με φουσκωμένη κοιλίτσα, το χεράκι σου να κουνιέται, τον ομφάλιο λώρο να πλέει–, μια μικρή δύτρια. Ένιωθα σαν δελφίني που είχε εξοκείλει. Δεν ήθελα να κολυμπήσεις μάταια. Ήθελα να βρεις ανοιχτή θάλασσα, να βουτήξεις βαθιά – η ζωή σου να είναι μια ευθεία, τέλεια γραμμή.

Οι πόρτες έκλεισαν και θυμάμαι τον κοφτό ήχο, ήταν ο ήχος που έκανες καθώς ξεγλιστρούσες μακριά μου. Όταν έφυγες, το δωμάτιο ερήμωσε. Μου φαινόταν ότι θα πέθαινα από μοναξιά. Μια άλλη θα σε κοίταζε ενώ κοιμόσουν. Μια άλλη θα έβαζε το χέρι της στο στήθος σου για να βεβαιωθεί ότι ανέπνεες. Έκλαιγα τόσο ανεξέλεγκτα, που η Χάνα νόμιζε ότι είχαν σκιστεί τα ράμματά μου.

Αυτό ήταν. Αυτά συνέβησαν. Αυτές οι στιγμές είναι ακόμα ζωντανές μέσα μου. Εσύ ζεις ακόμα μέσα μου. Οι μισές

ανάσες μου, ένα τέταρτο κάθε χτύπου της καρδιάς μου είναι δικό σου. Μάλλον αυτό συμβαίνει όταν κάνεις παιδιά – παίρνουν ένα κομμάτι σου.

Εκείνη τη μέρα δεν σκεφτόμουν το μέλλον. Δεν σκεφτόμουν τους Κάλβιν, την καινούργια σου μητέρα και τον καινούργιο σου πατέρα, πόσο λευκοί ήταν. Πώς θα σε μάθαιναν να είσαι Ασιάτισσα στην Αμερική; Δεν σκεφτόμουν τι μπορεί να σου έλεγα αν ερχόσουν και με ρωτούσες «Γιατί, ποια είσαι, ποια είμαι;» Φυσικά ευχόμουν να μπορούσα να είμαι κομμάτι της ζωής σου, αλλά όπως κάποιος κάνει μια ευχή όταν βλέπει ένα αστέρι να πέφτει ή αγοράζει λαχεία. Δεν πίστευα πραγματικά ότι μπορεί να συμβεί. Και δεν πίστεψα ποτέ ότι θα βρισκόμασταν στο ίδιο νοσοκομείο –εσύ δεκάξι, εγώ τριάντα πέντε– ή ότι εσύ θα ήσουν αυτήν τη φορά στο κρεβάτι, κι εγώ θα ζητούσα ξανά συγγνώμη.

Συγγνώμη, Πένι. Τα έκανα θάλασσα. Σε πλήγωσα.

Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ ότι δεν θα σε ξαναπληγώσω. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να σου υποσχεθώ πολλά. *Ωστόσο. Ωστόσο.* Αυτά τα λίγα που έχω είναι δικά σου. Ό,τι κι αν συμβεί. Είτε με συγχωρέσεις είτε όχι. Θέλω να ξέρεις ότι θα είμαι πάντα εδώ. Όπως κάθε γονιός, θα είμαι εδώ και θα περιμένω να γυρίσει το παιδί μου σπίτι.

Μίκα

Εφτά μήνες πριν...

Κεφάλαιο ΕΝΑ

ΑΠΟΛΥΕΣΑΙ.

Η Μίκα ανοιγόκλεισε τα μάτια ξαφνιασμένη. «Συγγνώμη, τι είπες;» ρώτησε τον Γκρεγκ στο γραφείο του. Για την ακρίβεια δεν ήταν γραφείο. Ήταν ένα κουβούκλιο στη μεγάλη αίθουσα με το φωτοτυπικό μηχάνημα, στη δικηγορική εταιρεία Κένεντι, Σμιθ & ΜακΝτούγκαλ. Αλλά ο Γκρεγκ έκανε λες κι ο μικροσκοπικός αυτός χώρος ήταν καμιά γραφειάρα στον τριακοστό όροφο. Το είχε διακοσμήσει κιόλας – ένα μπονσάι στην άκρη του γραφείου του, ένα φτηνό σπαθί σαμουράι κρεμασμένο λοξά στον τοίχο. Ο Γκρεγκ ήταν λευκός και αυτοπροσδιοριζόταν ως γιαπωνεζόφιλος. Πολλές φορές είχε προσπαθήσει να μιλήσει με τη Μίκα ιαπωνικά και εκείνη δεν ήθελε – μπορούσε να το κάνει, αλλά όχι για χάρη του. Αυτός λοιπόν.

Ο Γκρεγκ έγειρε πίσω στην καρέκλα του. «Δεν θα έπρεπε να σε εκπλήσσει», είπε. Ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του και στήριξε το άτριχο πιγούνι του. «Σίγουρα έχεις ακούσει τις φήμες».

Η Μίκα έγνεψε ανέκφραστη. Ένας συνétairos πρόσφατα είχε πάει σε άλλη εταιρεία. Τα μερίσματα από τα κέρδη μειώθηκαν. «Μα βγάζω είκοσι δολάρια την ώρα». Ψίχουλα μπροστά στους άλλους μισθούς. Μήπως οι ιθύνοντες θεωρούσαν ότι θα έλυναν τα οικονομικά τους προβλήματα απολύοντας την κοπέλα που έβγαζε φωτοτυπίες;

«Καταλαβαίνω», είπε ο Γκρεγκ με ένα νεύμα. «Αλλά ξέρεις πώς πάνε αυτά, ο τελευταίος στην ιεραρχία...»

«Σε παρακαλώ». Δεν της άρεσε καθόλου να παρακαλάει, ιδίως τον Γκρεγκ. «Την έχω ανάγκη τη δουλειά». Της άρεσε στην Κένεντι, Σμιθ & ΜακΝτούγκαλ. Η δουλειά ήταν εύκολη. Η πληρωμή καλή. Έβγαζε το νοίκι και τους λογαριασμούς κάθε μήνα, και περίσσευαν και λίγα για τρόφιμα, κατά βάση μαλακά τυριά. Επίσης, το κτίριο βρισκόταν κοντά στο μουσείο. Πήγαινε στο μεσημεριανό της διάλειμμα, χάζευε τους πίνακες του Μονέ ενόσω χώνευε, περιφερόταν στο τμήμα με τις αρχαιότητες και ηρεμούσε η ψυχή της. «Και η Στέφανι;»

Την είχαν προσλάβει μετά τη Μίκα.

«Η Στέφανι έχει εμπειρία ως νομική βοηθός. Η απόφαση είχε να κάνει με το ποια είναι πιο χρήσιμη για την εταιρεία. Άκου, σίγουρα θα βρεις κάτι άλλο. Δυστυχώς δεν μπορείς να μπεις στο ταμείο ανεργίας εφόσον δούλεψες εδώ λιγότερο από έναν χρόνο, αλλά θα σου δώσω πολύ καλή συστατική». Ο Γκρεγκ σηκώθηκε. Η συζήτηση είχε τελειώσει.

«Θα δεχόμουν μείωση μισθού», είπε ξαφνικά η Μίκα. Κοιτούσε στο πάτωμα. Κάπου εκεί κάτω βρισκόταν και ο εγωισμός της. Δεν μπορούσε να το διαχειριστεί. Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Ήταν τριάντα πέντε και είχε απολυθεί από άλλη μια δουλειά. Ξανά.

Ο Γκρεγκ κούνησε το κεφάλι του. «Λυπάμαι, Μίκα. Δεν γίνεται τίποτα. Σήμερα είναι η τελευταία σου μέρα».

Η ΑΜΥΔΡΗ μυρωδιά μπαγιάτικου ποπκόρν. Τα θεραπευτικά κεριά σε έκπτωση. Τι είχε αυτό το μαγαζί που τράβηξε τη Μίκα; Στεκόταν στο τμήμα ειδών σπιτιού και περιεργαζόταν ένα μαξιλάρι με

κεντημένη τη φράση ΜΕ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΑΓΟΡΑΖΕΙΣ ΣΠΙΤΙ, ΟΧΙ ΣΠΙΤΙΚΟ. Στο τηλέφωνο η Χάνα γέλασε. «Για να καταλάβω δηλαδή. Σου ζήτησε να βγείτε την ώρα που σε απέλυε;»

«Αμέσως μετά», τη διόρθωσε η Μίκα. Ο Γκρεγκ την είχε συνοδεύσει στο γραφείο της, την παρακολουθούσε όσο μάζευε τα πράγματά της και μετά τη ρώτησε αν θα ήθελε να πάνε σινεμά πιο μετά ή στο Φεστιβάλ Ανθέων Κερασιάς στο πανεπιστήμιο το άλλο σαββατοκύριακο. Ένωσε οργή και ταπείνωση.

Η Χάνα γέλασε ξανά.

Η Μίκα χαμογέλασε. «Μη γελάς. Είμαι πολύ ευάλωτη αυτή τη στιγμή».

«Στο Target είσαι», της επισήμανε η Χάνα.

Η Μίκα έγειρε το κεφάλι και κοίταξε προσεκτικά το μαξιλάρι. Το είχε σχεδιάσει ένα ζευγάρι που είχαν χεστεί στο χρήμα κάνοντας καινούργια σπίτια να μοιάζουν παλιά. Το μυστικό ήταν στην ξύλινη επένδυση στους τοίχους. Το μαξιλάρι μπορούσε να γίνει δικό της με 29,99 δολάρια. «Δεν περίμενα ποτέ να με απολύσουν και να με παρενοχλήσουν σεξουαλικά την ίδια μέρα. Να και κάτι πρωτοφανές». Η Μίκα προσπέρασε το μαξιλάρι και πήγε στο τμήμα με τα κρασιά. Δεν είχε λεφτά, αλλά ένα κρασί των πέντε δολαρίων ήταν απαραίτητο.

Η Χάνα μουρμούρισε συμπνετικά. «Θα μπορούσε να είναι χειρότερα. Θυμάσαι εκείνη τη φορά που σε απέλυσαν από το ντονατόαδικο επειδή είχες ένα κουτί ντόνατς με γλάσο από σιρόπι σφένδαμου στο ψυγείο, και τα έτρωγες ανάμεσα στις παραγγελίες;»

«Πανεπιστήμιο πηγαίναμε τότε». Η Μίκα στερέωσε το τηλέφωνο ανάμεσα στο αυτί και τον ώμο της. Διάλεξε κρασί και τώρα στεκόταν στον διάδρομο με τα τρόφιμα· γέμιζε το καλάθι της με κρακέρια Cheez-It. Πόσο κυριλέ τύπισσα.

«Η όταν σε απολύσανε από νταντά επειδή έβαλες στα παιδιά να δουν τη Λάμψη;»

«Είπαν ότι ήθελαν ιστορία με φαντάσματα», αντέτεινε.

«Κι όταν έγραψες το fan fiction του *Predator* σε ακατάλληλη εκδοχή, για ενήλικες, και το άφησες ανοιχτό στον υπολογιστή σου;»

Σάστισε. «Αυτό δεν συνέβη ποτέ». Η Χάνα γέλασε ξανά. Η Μίκα έτριψε το μέτωπό της. Ένωθε σαν να είχε πέσει από ένα δέντρο, να τσάκισε όλα τα κλαδιά πέφτοντας, και στο τέλος να προσγειώθηκε σε έναν λάκκο γεμάτο φίδια και αρκούδες. «Τι θα κάνω;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν είσαι μόνη. Σήμερα έμαθα ότι οι Pearl Jam διάλεξαν τον Γκάρετ για την καλοκαιρινή περιοδεία τους». Η Χάνα ήταν διερμηνέας της Αμερικανικής Νοηματικής Γλώσσας για συγκροτήματα, και ο Γκάρετ, έχοντας εγκαταλείψει πρόσφατα το χριστιανικό εναλλακτικό ροκ, είχε μπει στα χωράφια της. «Μου φαίνεται θα αναγκαστώ να κάνω ένα σωρό συναυλίες με τους Earth, Wind & Fire τώρα. Γαμημένε, Γκάρετ. Γύρνα σπίτι, Μίκα. Θα φάμε και θα πούμε να ξεχάσουμε».

«Ναι». Η Μίκα το έκλεισε και έβαλε το κινητό στην τσάντα της. Περιπλανήθηκε ένα λεπτό ακόμα. Χτύπησε το τηλέφωνο. Ίσως ήταν πάλι η Χάνα. Ή η μητέρα της – η Χιρόμι είχε αφήσει ένα μήνυμα το πρωί. *Πέρασα από την εκκλησία και γνώρισα το καινούργιο μέλος του εκκλησιάσματος. Τον λένε Χαγιάτο και δουλεύει στη Nike. Του έδωσα το τηλέφωνό σου.*

Το τηλέφωνό της χτύπησε ξανά. Συχνά η Χιρόμι τηλεφωνούσε δύο και τρεις φορές απαντώντά, προκαλώντας πανικό. Την τελευταία φορά η Μίκα απάντησε ξέπνοη, καθώς έπιανε τα κλειδιά της, έτοιμη να πάει στο νοσοκομείο. *Τι έγινε;*

Τίποτα, απάντησε η Χιρόμι. Γιατί ακούγεσαι λαχανιασμένη; Ήθελα να σου πω ότι στου Fred Meyer έχουν έκπτωση στο κοτόπουλο...

Η Μίκα έχανε την ψυχραιμία της όσο την άκουγε *Δεν μπορείς να τηλεφωνείς τόσες φορές. Νόμιζα ότι κάτι έγινε*, είπε. Και η Χιρόμι είπε κοροϊδευτικά *Συγγνώμη που δεν πέθανα*. Το τηλέφωνο χτυπούσε ακόμα. Η Μίκα το έβγαλε από την τσάντα της και κοίταξε την οθόνη. Άγνωστος αριθμός.

Γεμάτη περιέργεια απάντησε. «Παρακαλώ», είπε συνοφρυωμένη. *Γαμώτο*, σκέφτηκε αλλά ήταν πολύ αργά. Μπορεί να ήταν αυτός ο Χαγιάτο από την εκκλησία. Σκέφτηκε γρήγορα πιθανές δικαιολογίες. *Δεν έχω μπαταρία. Πεθαίνω.*

«Ουάου! Το σήκωσες! Δεν ήξερα αν θα το σηκώσεις!» είπε μια εύθυμη νεανική φωνή. Έπειτα, πνιχτά, σαν να είχε κρύψει το μικρόφωνο. «Το σήκωσε, τι να κάνω;» ακούστηκε να λέει σε κάποιον.

«Παρακαλώ;» είπε η Μίκα πιο δυνατά.

«Συγγνώμη, είναι εδώ η φίλη μου η Σόφι. Για ψυχολογική υποστήριξη. Είσαι η Μίκα Σουζούκι;»

«Ναι». Η Μίκα άφησε το καλάθι στα πόδια της. «Ποιος είναι;»

«Είμαι η Πένι. Η Πενέλοπι Κάλβιν. Νομίζω πως είμαι η κόρη σου».

Η ΜΙΚΑ κατάφερε να κρατήσει το τηλέφωνο, παρόλο που τα χέρια της μούδιασαν. Παρόλο που το αίμα έτρεχε γρήγορα στις φλέβες της και το βλέμμα της θόλωσε, κι ύστερα όλα μαύρισαν. Παρόλο που ταξίδεψε πίσω στον χρόνο, στο νοσοκομείο, στην Πένι νεογέννητη. Ξαναζούσε τη μέρα μέσα από αποσπασματικές εικόνες που της έκοβαν την ανάσα. Να κρατάει την Πένι στην αγκαλιά της. Να της φιλάει το μέτωπο. Να ισιώνει τα μαλλιά της για να της βάλει ένα λεπτό σκουφακι με γαλάζιες και ροζ ρίγες. Αβάσταχτη ομορφιά.

«Με ακούς;» ρώτησε η Πένι. «Έχω πάρει τη σωστή Μίκα Σουζούκι; Χρησιμοποίησα ένα από αυτά τα ηλεκτρονικά ευρητήρια. Έβαλα την κάρτα του μπαμπά μου για δωρεάν δοκιμή. Θα με σκοτώσει αν το μάθει! Αλλά δεν πειράζει, θα το ακυρώσω πριν μας χρεώσουν».

Σιωπή. Η Πένι περίμενε να πει κάτι η Μίκα. Έκλεισε τα μάτια,

τα άνοιξε ξανά. «Πολύ έξυπνο», μουρμούρισε τρέμοντας. Να κάτσει. Έπρεπε να κάτσει. Κάθισε σε μια πλαστική πολυθρόνα εξωτερικού χώρου και έσφιξε δυνατά το μπράτσο της. Οι κόμποι του χεριού της άσπρισαν. Πώς είχε βρεθεί στο τμήμα με είδη κήπου;

«Όντως. Ο μπαμπάς μου πάντα λέει: “Μακάρι να χρησιμοποιούσες αυτές τις δυνάμεις σου για καλό”!» Η Πένη χαμήλωσε τη φωνή της, μιμούμενη τον πατέρα της. Η Μίκα παραλίγο να χαμογελάσει. Παραλίγο. «Λοιπόν, έχω πάρει τη σωστή Μίκα Σουζούκι; Δεν υπάρχουν και πολλές στο Όρεγκον. Οι άλλες δύο υποψήφιες ήταν μεγαλύτερες. Δηλαδή υποθέτω πως θα μπορούσαν να είναι βιολογικές μητέρες μου. Δεν υπάρχει μια γυναίκα που γέννησε δίδυμα στα πενήντα; Αλλά ήμουν σίγουρη ότι ήσουν εσύ... Με ακούς;»

Η Μίκα ίδρωνε, το τηλέφωνο γλιστρούσε στο αυτί της. Εισπνοή, εκπνοή. Εισπνοή, εκπνοή. «Ακούω».

«Είσαι η Μίκα Σουζούκι; Έδωσες ένα μωρό για υιοθεσία πριν από δεκάξι χρόνια;»

Οι κρόταφοι της πάλλονταν. «Εγώ είμαι. Ναι», είπε η Μίκα και ένωσε έναν κόμπο στον λαϊμό. Κρυφά ονειρευόταν αυτήν τη στιγμή. Τη μέρα που μπορεί να άκουγε τη φωνή της κόρης της. Να της μιλήσει. Μερικές φορές η φαντασία οριακά της δημιουργούσε παραισθήσεις. Της είχε φανεί ότι είχε δει την Πένη μια-δυο φορές. Που ήταν γελοίο. Ήξερε ότι η Πένη ζούσε στις μεσοδυτικές πολιτείες. Αλλά καμιά φορά έβλεπε ένα κοριτσάκι με μαύρα μαλλιά και αφέλειες και ένιωθε ένα σκίτημα. Η κόρη μου, σκεφτόταν, αλλά η σκέψη γινόταν καπνός όταν το κορίτσι γύριζε και η μύτη ήταν αλλιώς ή τα μάτια πράσινα, όχι σκούρα καστανά. Δεν ήταν η Πένη. Ήταν μια άλλη στη θέση της.

Η Μίκα άφησε το μπράτσο της καρέκλας. Τα πόδια της έτρεμαν καθώς σηκώθηκε. Άρχισε να περιφέρεται στους διαδρόμους. Έπρεπε να κινηθεί. Τη βοηθούσε να παραμένει γειωμένη, να παραμένει στο παρόν. Να ξορκίζει τη συναισθηματική καταιγίδα που μαινόταν μέσα της.

«Τέλεια!» τσίριξε η Πένη.

«Δεν το πιστεύω ότι με βρήκες», είπε η Μίκα έκπληκτη. Πέρασε μπροστά από ένα ράφι με μοβ μπουκαλάκια με ταμπλέτες μαγνησίου.

«Δεν ήταν δύσκολο. Το όνομά σου είναι σούπερ μοναδικό και κουλ. Μακάρι να είχα ιαπωνικό όνομα», αναστέναξε η Πένη.

«Ω...» Η Μίκα συνοφρυώθηκε, δεν ήξερε τι να πει. Εκείνη είχε διαλέξει το όνομα της Πένη. Το είχε κάνει μεγάλο θέμα, επέμενε να ενταχθεί στη νομική συμφωνία. *Μπορείτε να πάρετε την κόρη μου αλλά όχι και το όνομά της*. Παρόλο που η κυρία Πίρσον είχε προσπαθήσει να κάνει την υιοθεσία λιγότερο διεκπεραιωτική, μερικά πράγματα δεν γίνονταν αλλιώς. Υπήρχαν δικηγόροι. Διαπραγματεύσεις. Ισχυρά έγγραφα υπέρ της θετής οικογένειας. Αλλά το όνομα... το όνομα ήταν της Μίκα. Στην αρχή είχε σκεφτεί το Χόλι – ένα φυτό που ανθίζει τον χειμώνα.¹ Ήταν παράδοση στην Ιαπωνία να διαλέγεις όνομα με βάση τις προσδοκίες σου για το παιδί. Το όνομα της Μίκα στα κάντζι σημαίνει «ωραίο άρωμα». Έλεγε πολλά στη Μίκα για την αξία που είχε για τη μητέρα της. Ένα αξεσουάρ. Κάτι που να τραβάει την προσοχή. Η Μίκα δεν ήθελε κάτι τέτοιο για το παιδί της. Έτσι τελικά διάλεξε το Πενέλοπι, που σημαίνει υφάντρα, από την *Οδύσσεια* του Ομήρου. Ήταν δυνατό, φιλόδοξο όνομα. Ταίριαζε στη ζωή που επιθυμούσε η Μίκα για την κόρη της. Στο άτομο που πίστευε ότι θα γινόταν. Στην οικογένεια στην οποία μπορεί να ανήκε.

Επίσης είχε την ελπίδα ότι ένα πιο αμερικανικό όνομα θα διευκόλυνε τη ζωή της Πένη. Το δικό της όνομα το πρόφεραν και το έγραφαν χρόνια λάθος. Ούτε και η ίδια θυμόταν πόσες φορές την είχαν πει Μίκι. Ήθελε η Πένη να ενσωματωθεί. Αλλά δεν της φαινόταν σωστό να τα πει όλα αυτά. Είπε μόνο: «Έμαθα για τη μαμά

1. Γκι.

σου, συλλυπητήρια». Όταν η κυρία Πίρσον είχε ενημερώσει τη Μίκα πριν από πέντε χρόνια ότι η Καρολάιν Κάλβιν είχε καρκίνο και πέθαινε, η Μίκα την είχε παρακαλέσει να τη φέρει σε επαφή με την Πένι, έπαιρνε όρκο ότι ένωθε τη θλίψη της κόρης της στο δέρμα της σαν καυτό σίδηρο.

Με χρειάζεται, είχε πει η Μίκα.

Θα προσπαθήσω, είχε απαντήσει η κυρία Πίρσον, υπεύθυνη της υιοθεσίας. Αλλά ο Τόμας Κάλβιν αρνήθηκε. Λυπάμαι, Μίκα, είτε η κυρία Πίρσον, η Καρολάιν δεν έχει πολύ χρόνο. Καρκίνος. Τέταρτου σταδίου. Πολύ ξαφνικός. Ο Τόμας θέλει να είναι οι τρεις τους αυτές τις τελευταίες μέρες.

«Ναι», είπε σιγανά η Πένι. «Ήταν άσχημη εποχή. Τώρα έκλεισαν πέντε χρόνια. Σχεδόν δεν το πιστεύω ότι πέρασε τόσος καιρός».

Σιωπή ξανά στη γραμμή. Η Μίκα συνέχισε να προχωράει. Προς το άγνωστο. Ένωθε πόνο στο σώμα της. Πέρασε από τον διάδρομο με τα τεστ εγκυμοσύνης. Σχεδόν πριν από δεκαεφτά χρόνια έψαχνε στο αυτοκίνητο της Χάνα να βρει λεφτά για να αγοράσει τεστ του ενός δολαρίου από το κατάστημα, ύστερα κατούρησε στο στικάκι στο μπάνιο ενός παντοπωλείου εκεί κοντά. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να σκουπιστεί όταν εμφανίστηκαν οι δύο ροζ γραμμές – όταν ο κόσμος της κατέρρευσε.

Η Μίκα συνειδητοποίησε ότι είχε μείνει αμίλητη για πολλή ώρα. «Η μαμά σου μου έγραφε γράμματα και μου έστειλε φωτογραφίες σου και ζωγραφίες σου. Έκανε ωραία γράμματα», είπε ξαφνικά. Η Μίκα δεν ήξερε πολλά για το ζευγάρι που είχε υιοθετήσει την Πένι. Τους είχε επιλέξει από δεκάδες οικογενειακά προφίλ σε ένα λεύκωμα. Κοίταζε τη φωτογραφία των μελλοντικών γονιών της Πένι. Τον Τόμας, δικηγόρο πνευματικών δικαιωμάτων, μέλος της ομάδας κωπηλασίας του πανεπιστημίου. Εστίαζε στα χέρια του που κρατούσαν τα κουπιά, στη γραμμή που σχηματιζόταν ανάμεσα στα πράσινα μάτια του, όπως κοίταζε συνοφρυωμένος. *Είναι δυνατός, θυμάται*

να σκέφτεται. Θα υπερασπιζόταν την Πένη. Έπειτα κοίταζε προσεκτικά την Καρολάιν, επίσης στο πανεπιστήμιο, με μια μπλούζα με ελληνικά γράμματα, και πλατύ χαμόγελο. Ήταν εύκολο να τη φανταστεί να χαμογελάει έτσι στην Πένη, να της λέει υπέροχα πράγματα, όπως *Είμαι περήφανη, χαίρομαι τόσο που είσαι δική μου, θα έπεφτα στη φωτιά για σένα*.

«Έκανε πράγματι ωραία γράμματα. Τέλεια», είπε η Πένη εγκάρδια. Η Μίκα δεν εξεπλήγη. Η Καρολάιν φαινόταν τέλεια σε όλες τις πτυχές της ζωής της. «Τα δικά μου είναι τσαπατσούλικά. Πάντα αναρωτιόμουν αν είναι κληρονομικό».

Η Μίκα δεν το πίστευε. Αλλά λαχταρούσε να βρει μια σύνδεση με την Πένη, κάτι να τις δένει. «Κι εμένα χάλια είναι τα γράμματα μου».

«Όντως;» Μια νότα αισιοδοξίας ακούστηκε στη φωνή της Πένη.

Η Μίκα επιβράδυνε το βήμα της. Ηρέμησε λίγο. «Αν ήταν γραμματοσειρά, θα λεγόταν “πολύς καφές και ντόνατς”».

Η Πένη γέλασε. Το γέλιο της ήταν ευχάριστο, βαθύ και ειλικρινές. Η κόρη της. «Η “μάζεψε τα χάλια σου”».

Κάποια στιγμή η Μίκα κοντοστάθηκε στον διάδρομο με τα απορρυπαντικά. Δεν υπήρχε κανείς. Έγειρε πίσω, εισέπνευσε τη μυρωδιά καθαρών ρούχων. Νόμιζε ότι με τον καιρό η ανάμνηση της Πένη, όσων είχαν συμβεί, μπορεί να ξεθώριαζε, στην πραγματικότητα όμως γινόταν όλο και πιο έντονη, σε αντίθεση με τις θολές, λιγότερο σημαντικές αναμνήσεις του πρόσφατου παρελθόντος της. Την αποφοίτηση από το πανεπιστήμιο, την πρώτη της δουλειά, ακόμα και κάποιες περιόδους της εγκυμοσύνης – ο χρόνος που κυλάει είχε λειάνει τις αιχμηρές γωνίες. Αλλά η Πένη, το μωρό, το μωρό της Μίκα, είχε μείνει αναλλοίωτη. Ευχόταν να ήξερε τότε αυτά που ξέρει τώρα. Ότι κάθε μέρα θα ξυπνούσε και θα σκεφτόταν την Πένη. Πόσων χρονών ήταν. Τι μπορεί να φορούσε. Σε ποιον μπορεί να χαμογελούσε. Ότι η αγάπη της θα ήταν ακλόνητη.

«Είστε καλά;» Μια μητέρα με δυο παιδιά έστριψε στη γωνία.

Η Μίκα πετάχτηκε όρθια. «Ναι, μια χαρά». Τα μούτρα του ενός παιδιού ήταν γεμάτα σοκολάτες. Έγλειψε τα χείλη του. Η μαμά περίμενε να φύγει η Μίκα για να προχωρήσει και εκείνη.

«Είσαι με κάποιον;» ρώτησε η Πένι.

«Όχι, ψωνίζω. Είμαι σ' ένα Target», είπε η Μίκα πριν το σκεφτεί καλύτερα. Της ήρθε να ρίξει σφαλιάρα στον εαυτό της, και μάλιστα δυνατή. Τι θα σκεφτόταν η Πένι; Μια μεγάλη γυναίκα στο Target Τετάρτη μεσημέρι. Θα αναρωτιόταν γιατί δεν δούλευε;

Η Πένι έβρισε. «Συγγνώμη. Έπρεπε να σε ρωτήσω αν μπορούσες να μιλήσεις. Να σε αφήσω τώρα».

Δεν της άρεσε αυτό. Κινδύνευε αυτή η λεπτή κλωστή να κοπεί ξανά. Μήπως το ένιωθε και η Πένι; Αυτή την αγαλλίαση που κυλούσε σαν ενέργεια μεταξύ τους. «Όχι, δεν πειράζει».

«Πρέπει να κλείσω έτσι κι αλλιώς. Σε λίγο γυρίζει ο μπαμπάς μου».

Όχι, πες κι άλλα. Θα μπορούσα να σε ακούω να διαβάζεις ολόκληρο το Πόλεμος και Ειρήνη. Κατέπνιξε την ξαφνική επιθυμία να κλάψει. «Φυσικά. Χάρηκα που μιλήσαμε». Η Μίκα βγήκε από το μαγαζί. Ο ουρανός ήταν γκριζός – άνοιξη στο Πόρτλαντ. Δυο κοράκια τιμπολογούσαν τα σκουπίδια στο πάρκινγκ. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και μέσα από τα βλέφαρά της είδε άλλα δύο κοράκια. Τσακώνονταν για μια πεταμένη συσκευασία από μια φέτα καρπούζι. Έδιωξε την ανάμνηση. «Αν χρειαστείς ποτέ κάτι. Αν μπορώ να κάνω κάτι...»

«Βασικά». Η Πένι ξεφύσησε. «Θα ήθελα να συνεχίσουμε να μιλάμε. Θα ήθελα να σου τηλεφωνήσω ξανά. Ίσως να κάνουμε και κάνα Skype; Θα ήταν ωραία να ιδωθούμε πρόσωπο με πρόσωπο».

«Ω», έκανε η Μίκα, τόσο ξαφνιασμένη που της κόπηκε η ανάσα. Δεν το πίστευε. Η Πένι την ήθελε. Η Πένι ήθελε αυτήν. Και η Μίκα ένιωθε τόσο βαθιά λαχτάρα, που φοβήθηκε ότι μπορεί να καταρρεύσει. Έτσι, παρορμητικά, πάνω στην ανεξέλεγκτη λαχτάρα της, είπε «Ναι φυσικά, θα το 'θελα».

Κεφάλαιο ΔΥΟ

Η ΜΙΚΑ οδήγησε παραζαλισμένη μέχρι το σπίτι. Δεν θυμόταν να βάζει το κλειδί στη μίζα, να βάζει μπροστά, να φεύγει από το πάρκινγκ, τα φανάρια, τα φλας, τις στροφές, ή να παρκάρει δίπλα στο πεζοδρόμιο. Κάθισε στη θέση του οδηγού με τη μηχανή σβηστή. Βροχή έπεφτε στο παρμπρίζ. «Πένι», ψιθύρισε. Όταν έλεγε το όνομα της κόρης της, ήταν σαν προσευχή, σαν μυστικό, σαν καμπανάκι που χτυπούσε και την καλούσε να γυρίσει σπίτι για το βραδινό φαγητό. «Πένι, Πένι, Πένι», το επαναλάμβανε. Καθώς έβγαινε από το αυτοκίνητο, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της.

Μέσα από τον ξεφλουδισμένο λευκό φράχτη έβγαιναν αγριόχορτα. Το δρομάκι τους ίσα που διακρινόταν. Το σπίτι ήταν μια αγροικία. Ένα καρφί κρατούσε στη θέση του ένα πεσμένο παραθυρόφυλλο. Αν το χαρακτήριζες τρώγλη, θα ήσουν πολύ ευγενικός. Η Μίκα ξεκλείδωσε την πόρτα και έσπρωξε, αλλά κάτι την εμπόδιζε. Άνοιξε ξεφουσώντας, μπήκε μέσα, σκόνταψε, έσπρωξε μερικά κουτιά για να περάσει.

Ο εκνευρισμός τής έκοψε λίγο τη χαρά. «Εντυπωσιακό», είπε απαυδισμένη η Μίκα στη Χάνα. «Δηλαδή ξύπνησες σήμερα το πρωί και είπες “Σήμερα θα οδηγήσω το μανιασμένο πάθος μου με τη σαβούρα σε άλλο επίπεδο, και θα οχυρωθώ μέχρι να βρουν τον σκελετό μου σε είκοσι χρόνια από τώρα;”»

Η Χάνα είχε το βλέμμα καρφωμένο στην τηλεόραση και ένα μισοφαγωμένο κομμάτι τούρτα στην αγκαλιά. «Πολύ παράξενο. Αυτό ακριβώς είπα. Άργησες». Η Χάνα έφαγε μια μπουκιά από την τούρτα. «Άρχισα χωρίς εσένα. Επίσης σκεφτόμουν το εξής. Νομίζω ότι πρέπει να πάρουμε σκύλο και να του μάθουμε ότι Γκάρετ θα πει σκατά. Αντί να λέμε πάω για χέσιμο, να λέμε πάω για Γκάρετ. Έπειτα θα το τραβήξω βίντεο και θα του το στείλω». Σήκωσε το βλέμμα. «Το κρασί πού είναι;»

«Δεν παίζει σκύλος. Δεν παίζει βίντεο. Δεν παίζει να το στείλεις στον Γκάρετ. Και το κρασί το ξέχασα». Η Μίκα πέρασε δίπλα από κλειστές κούτες και ξεραμένα φυτά, και κατέβασε μια στοίβα περιοδικά από μια καρέκλα για να καθίσει. Για ένα διάστημα η Χάνα σταματήσει να μαζεύει συνεχώς πράγματα. Είχε αγοράσει το σπίτι με την κοπέλα της τη Νικόλ. Ήταν πολύ ευτυχημένες, το γέμιζαν με πράγματα που έβρισκαν σε παζάρια. Είχαν υιοθετήσει κι ένα κουταβάκι. Αλλά μετά η Νικόλ την απάτησε. Η Χάνα πήρε το σπίτι. Η Νικόλ το γκόλντεν ριτρίβερ. Η Μίκα, που μόλις είχε χωρίσει από τον Λέιφ και ήταν άφραγκη, είχε λάβει πρόσκληση να πάει στη Χάνα. Έπνιξαν παρέα τον πόνο τους στο κρασί, γεύτηκαν τα ακριβά φαγητά από το ντελίβερι και συμφώνησαν ότι η φιλία τους ήταν πολύ καλύτερη από αυτό που είχαν με τους πρώην τους. Καταλάβαιναν περισσότερο η μία την άλλη. Τη Μίκα δεν την πείραζε που η Χάνα αντιμετώπιζε τα διαδικτυακά ψώνια ως πατριωτικό καθήκον. Τη Χάνα δεν την πείραζαν οι αποτυχίες της Μίκα στις δουλειές. Καμία δεν ήταν τέλεια. Η φιλία του χτίστηκε στο ότι η μια αποδεχόταν τα ελαττώματα της άλλης.

Έτσι η Μίκα δεν ενοχλήθηκε που είδε τη Χάνα στον καναπέ να κράζει έναν συνάδελφο και να βλέπει το... «*Monster*; Όντως βλέπεις το *Monster*; Τανία για λεσβίες serial killers;» Η Μίκα βρήκε το τηλεχειριστήριο ανάμεσα σε κουτάκια Red Bull και Mountain Dew. Έκλεισε την τηλεόραση.

«Ει!» είπε η Χάνα.

«Έχουμε πολλά να φτιάξουμε». Η Μίκα έδειξε τριγύρω την κατάσταση: σαβούρα, τούρτα, *Monster*. «Και δεν προλαβαίνω. Πρέπει να σου πω κάτι».

Η Χάνα ανακάθισε και άφησε την τούρτα. «Μου κίνησες την περιέργεια». Το κοντό τι σερτ της από το ρόλερ ντέρμπι είχε λίγη σαντιγί.

«Με πήρε η Πένι».

«Χαχαχα!» Η Χάνα γέλασε. Έπειτα είπε στη Μίκα. «Α, πού να με πάρει. Σοβαρολογείς». Η Μίκα συγκατάνευσε. Και μόνο που το σκεφτόταν, σφιγγόταν το στομάχι της. *Μυρίζει καινούργιο μωράκι*, είχε ψιθυρίσει η Χάνα στο νοσοκομείο κρατώντας τη νεογέννητη Πένι, χαϊδεύοντας το μέτωπο του μωρού με το μάγουλό της.

Η Χάνα έγειρε πίσω. «Αμάν. Ζόρικο».

«Εμένα μου λες». Η Μίκα ήταν έτοιμη να συνεχίσει, αλλά της ήρθε ένα μήνυμα. Πάλι η Πένι;

«Αυτή είναι;» η Χάνα έσκυψε μπροστά, προσπαθώντας να διαβάσει τη σκέψη της Μίκα.

Η Μίκα κοίταξε το τηλέφωνο. «Όχι, η Τσάρλι είναι». Κοίταξε το μήνυμα. «Σκέφτεται να αγοράσει στον Τουάν», τον άντρα της, «ένα πορτρέτο Lego σε φυσικό μέγεθος».

Η Χάνα γύρισε τα μάτια προς τα πάνω. «Αγνόησέ την. Πώς σε βρήκε η Πένι;» Η Χάνα έπιασε ένα ξύλινο κουτί από το τραπεζάκι και το άνοιξε. Μέσα υπήρχε ένα σακουλάκι με χόρτο και χαρτάκια. Άρχισε να στρίβει έναν μπάφο με τα μακριά της δάχτυλα.

Η Μίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Η Πένι μου είπε ότι στο ίντερνετ μπορείς να βρεις όποιον θέλεις πια». Αλλά... πώς την είχε βρει; Η Μίκα είχε επιλέξει κλειστή υιοθεσία: η ταυτότητά της ήταν μυστική, και ως αντάλλαγμα την ενημέρωναν κάθε χρόνο για την πορεία της Πένι. Οτιδήποτε παραπάνω θα ήταν πολύ επώδυνο. Είχε επιλέξει να παίρνει ψίχουλα, ξέροντας ότι σε αντίθετη περίπτωση θα

γινόταν αχόρταγη. Υπέθεσε ότι δεν είχε σημασία αν ο Τόμας Κάλβιν είχε πει στην Πένι το όνομα της Μίκα ή αν η Πένι είχε βρει την πληροφορία ψαχουλεύοντας τα πράγματα των γονιών της. Σημασία είχε το εδώ και τώρα. Ότι η Πένι είχε τηλεφωνήσει στη Μίκα. Ότι η Πένι ήθελε να τη συναντήσει.

«Ισχύει». Η Χάνα σάλιωσε το χαρτάκι και έκλεισε τον μπάφο. Ειδικά εκείνη θα έπρεπε να ξέρει πόσο εύκολο ήταν να βρει κανείς κόσμο στο ίντερνετ. Πριν από μερικά χρόνια είχε εντοπίσει τη δασκάλα που είχε στο δημοτικό – που είχε αποκαλέσει το χρώμα του δέρματός της λάτε, λες και ήταν καφές. Η Χάνα ήταν μισή μαύρη, ένα τέταρτο Βιετναμέζα και ένα τέταρτο λευκή – Ουγγαρέζα και Ιρλανδή. Τρόλαρε τη γυναίκα σε τέτοιο βαθμό, που έκλεισε τα σόσιαλ μίντια.

Η Χάνα άναψε τον μπάφο, τράβηξε μια τζούρα και τον έδωσε στη Μίκα. «Πώς είναι;»

Η Μίκα έβαλε τον μπάφο ανάμεσα στα δάχτυλά της και κοίταζε το ταβάνι. Μια ρωγμή το διέτρεχε και κατέβαινε χαμηλά στον τοίχο. Ήταν σίγουρη ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα στα θεμέλια. «Δεν ξέρω. Η συζήτηση δεν κράτησε πολύ. Ήταν νέα, αισιόδοξη, θετική». *Δύναμη της φύσης*. «Χρησιμοποίησε την κάρτα του μπαμπά της για να εγγραφεί για τη δωρεάν δοκιμή εύρεσης». Η Μίκα χαμογέλασε στη Χάνα και έβαλε το τσιγαριλίκι στο στόμα της. «Θα ακυρώσει τη συνδρομή πριν την πάρει είδηση». Η Μίκα έδωσε ξανά το τσιγαριλίκι στη Χάνα.

«Μου θυμίζει εμάς». Η Χάνα χαμογέλασε και τράβηξε μια τζούρα. «Και λοιπόν», είπε βγάζοντας καπνό, «τι ήθελε;»

Η Μίκα δάγκωσε τα χείλη της. Η πόρτα του δωματίου της ήταν ανοιχτή. Το κρεβάτι άνω-κάτω, το πάπλωμα κουβάρι στα πόδια του κρεβατιού. Δεν υπήρχε λόγος να το στρώσει, αφού θα χωνόταν ξανά μέσα μετά από λίγες ώρες. Στο πάτωμα ήταν πεταμένο το αγαπημένο της τι σερτ με την Gudetama – ένα καρτούν από τους

δημιουργούς της Hello Kitty, ένα κίτρινο τεμπέλικο αυγό. «Θέλει να με γνωρίσει». Τα γρανάζια του μυαλού της άρχισαν να γυρίζουν. Σκέφτηκε καλύτερα το περιβάλλον της, τη ζωή της, την ίδια, και το μετάνιωσε αμέσως.

Τι θα μπορούσε να προσφέρει στην Πένι; Τι είχε καταφέρει; Η ερωτική της ζωή δεν ήταν έντονη. Κάποιοι λίγοι γκόμενοι, μια σοβαρή σχέση με τον Λέιφ που τελείωσε κακήν κακώς. Η επαγγελματική της ζωή σχετικά απογοητευτική. Μερικές άνευ λόγου δουλειές. Αναλώσιμη. Ένωθε σαν βότσαλο που πηδούσε πάνω σε θολά νερά. Ο χρόνος περνούσε χωρίς συνέπειες, χωρίς σκέψη, έμενε ίδια, απομακρυνόταν όλο και περισσότερο από την όχθη. Αλλά ένα βότσαλο δεν φτάνει ποτέ στην απέναντι όχθη. Στο τέλος βυθίζεται. *Πότε βυθίστηκε;* Το στομάχι της ανακατεύτηκε. «Είπα ότι θα ξαναμιλούσαμε, αλλά τώρα... τώρα δεν ξέρω». Ένωθε ανεπαρκής, όπως εκείνη τη μέρα στο νοσοκομείο.

«Εξήγησέ μου». Η Χάνα έσβησε τον μπάφο.

Η Μίκα χαμήλωσε το βλέμμα. Ποιο ήταν το διακύβευμα της επαφής με την Πένι; «Μπορεί να με μισήσει, μπορεί να τη μισήσω εγώ», είπε η Μίκα σκεπτόμενη μεγάλωφωνα. Αν και δεν μπορούσε να φανταστεί να μισεί την Πένι. Η Πένι αν σκότωνε κάποιον, η Μίκα θα της έφερνε το φυτάρι για να θάψουν το πτώμα. Θα υπερασπιζόταν την αθωότητά της. *Πίστεψέ την.* «Σίγουρα θα έχει ερωτήσεις. Πολλές. Φαίνεται... επίμονη. Μπορεί να θέλει να μάθει για τον βιολογικό πατέρα της. Θα ήθελε να έχει ιαπωνικό όνομα».

Η Χάνα πήρε μια ανάσα και κάθισε πιο κοντά στη Μίκα. «Σίγουρα έχει περιέργεια. Όλοι θέλουμε να ξέρουμε από πού κρατάει η σκούφια μας. Αλλά δεν δικαιούται καμία πληροφορία μέχρι να είσαι έτοιμη».

Η Μίκα είχε υπογράψει ένα έγγραφο που επιβεβαίωνε ότι δεν ήξερε τίποτα για τον βιολογικό πατέρα του μωρού, όπως την ηλικία ή τον τόπο διαμονής του, ή ότι είχε ένα σημάδι εκ γενετής σαν την

πολιτεία Μείν στο στήθος του. «Κι αν είναι θυμωμένη μαζί μου;» ρώτησε σιγανά.

Η Χάνα πήρε μια ανάσα. «Μπορώ να σου δώσω μια συμβουλή, κι αν μην την έχεις ζητήσει;»

«Ασφαλώς».

«Όταν με απάτησε η Νικόλ, η Τσάρλι με κάθισε κάτω και μου είπε: “Το να φεύγεις δείχνει δύναμη, αλλά και το να μένεις δείχνει δύναμη”». Η Χάνα τίναξε λίγη στάχτη από το γόνατό της. «Είμαι σίγουρη ότι το άκουσε από κάποιον από αυτούς τους γκουρού της αυτοβοήθειας».

Η Μίκα συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω πού το πας».

«Θέλω να πω ότι θα έδειχνες τη δύναμή σου αν είχες κρατήσει την Πένι, αλλά ήσουν δυνατή και που την άφησες να φύγει. Και αν η Πένι είναι τόσο έξυπνη όσο φαίνεται, δεν θα τη νοιάζει τι έκανες. Θα τη νοιάζει μόνο ποια είσαι».

«Και ποια είμαι;» Η ερώτησή της είχε μια χροιά αμφισβήτησης. Σκεφτόταν το διόλου εντυπωσιακό βιογραφικό της. Θιασώτρια της ανεργίας. Καπνίστρια χόρτου. Βιολογική μαμά.

Η Χάνα άρχισε να μετράει στα δάχτυλά της. «Πρώτον, είσαι αφοσιωμένη. Δεύτερον, είσαι συμπονετική. Τρίτον, έχεις πολύ καλή καρδιά. Τέταρτον, είσαι καταπληκτική ζωγράφος και ξέρεις ένα σωρό πράγματα για την τέχνη, πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, όπως σε ποια σπήλαια υπάρχουν ζωγραφισμένα τσουτσούνια. Πέμπτον—»

«Ωραία». Η Μίκα σήκωσε τα χέρια διακόπτοντας τη Χάνα. «Δεν είμαι συναισθηματικά έτοιμη». Η Χάνα ήξερε πόσο άσχημα μπορούσε να καταλήξει αυτό. Κάθε χρόνο κοντά στα γενέθλια της Πένι ερχόταν ένα πακέτο. Η Μίκα διάβαζε το γράμμα της Καρολάν ή του Τόμας, κοίταζε τις φωτογραφίες της Πένι με την ευτυχισμένη οικογένειά της, χάιδευε με τους αντίχειρες τις κηρομπογιές στις ζωγραφιές της Πένι και ύστερα τα άπλωνε όλα γύρω της σαν ασφυκτική αγκαλιά. Η Μίκα έμενε στο κρεβάτι όλη μέρα. Και η Χάνα το

ίδιο. Χωνόταν στο κρεβάτι μαζί της, την αγκάλιαζε χωρίς να πει λέξη και την τύλιγε σε ένα κουκούλι πένθους. Κλαίγανε μαζί. Η Μίκα για την Πένη. Και η Χάνα για τη Μίκα.

«Είμαστε ποτέ έτοιμοι; Αυτή είναι η ουσία των συναισθημάτων. Όσο λιγότερο τα περιμένεις, τόσο πιο έντονα είναι. Αυτή είναι η ομορφιά του συναισθήματος».

«Χαζομάρες». Η Μίκα έγειρε το κεφάλι της στην πολυθρόνα. Η όλη κατάσταση την κατέβαλε. Αλλά η Χάνα ήταν εκεί, πάντα ήταν εκεί. «Σε λατρεύω, μούτρο», είπε στην καλύτερή της φίλη. Η φράση αυτή ήταν το μάντρα τους απ' όταν γνωρίστηκαν στην πρώτη τάξη του γυμνασίου, στο ίδιο εναλλακτικό γυμνάσιο, ένα σχολείο που στέλνουν οι γονείς τα παιδιά που είναι μαθητές για τους οποίους δεν υπάρχουν ιδιαίτερες προσδοκίες. Και μόνο που είδε τη Χάνα η Μίκα κατάλαβε ότι ήταν αδελφές ψυχές. Και οι δύο ήταν κλαδιά που ξέφευγαν από το οικογενειακό δέντρο.

«Κι εγώ».

Η Μίκα έψαξε γύρω από το μαξιλάρι να βρει το τηλέφωνό της. Λίγο πριν κλείσει η Πένη, είχε δώσει στη Μίκα τον αριθμό της. Της έστειλε μήνυμα. **Θα χαρώ να κάνουμε βιντεοκλήση. Τι ώρα σε βολεύει;**

Ορίστε. Άφησε το τηλέφωνο μακριά. Χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλα στους μηρούς της. Όλα θα πάνε καλά. Θυμήθηκε ξανά το νοσοκομείο. Την πρώτη φορά που είδε την Πένη στα χέρια της γιατρού. Ναι, όλα θα πάνε καλά. Γιατί όχι; Η Πένη και η Μίκα ήταν από την πρώτη στιγμή μια ιστορία αγάπης.

ΕΜΙΚΟ JEAN

Η αληθινή ζωή της Μίκα

Στα τριάντα πέντε της η ζωή της Μίκα Σουζούκι είναι ένα χάος. Είναι πρόσφατα χωρισμένη και απολυμένη. Και τότε της τηλεφωνεί η Πένι – η κόρη που έδωσε για υιοθεσία πριν από δεκάξι χρόνια. Η Πένι θέλει να καλλιεργήσει μια σχέση με τη βιολογική της μητέρα, κι η Μίκα λαχταρά να γίνει μια γυναίκα για την οποία η κόρη της θα είναι περήφανη. Αντιμέτωπη με τις ανεπάρκειές της, η Μίκα λέει ένα λευκό ψέμα που μετατρέπεται σιγά σιγά σε μια ψεύτικη ζωή, όπου η ίδια εμφανίζεται ώριμη, συγκροτημένη και επιτυχημένη. Η ζωή της Μίκα μπορεί να είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά όλα όσα μοιράζεται με την περιέργη, ξεροκέφαλη Πένι είναι αληθινά: οι ελπίδες, τα όνειρα, τα ελαττώματά της, η ιαπωνική καταγωγή της. Μπορεί όμως η Μίκα να τα έχει πραγματικά όλα – τον έρωτα, την κόρη της, τη ζωή που πάντα ήθελε; Όχι, αν δεν αντιμετωπίσει την αλήθεια για τον εαυτό της, την οικογένειά της και το παρελθόν της, και αν δεν απαντήσει στο θεμελιώδες ερώτημα: ποια είναι ακριβώς στην αληθινή ζωή;

Η αληθινή ζωή της Μίκα είναι ένα έξυπνο, αστείο και άκρως συγκινητικό μυθιστόρημα, το οποίο εξερευνά τις σχέσεις, τα μυστικά που κρατάμε μέσα μας και το τι σημαίνει να είσαι μητέρα.

ISBN 978-618-232-025-9

9 786182 320259

Κωδ. μηχ/σης 250029

www.epbooks.gr